

SVOBODNA SLOVENIJA

LETO (AÑO) XLV (39)

Štev. (No.) 8

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES

13. marca 1986

Umrl je msgr. Anton Orehar

V večernih urah prvega petka v mesecu marcu se je med Slovenci v Argentini raznesla težka vest, da je v Mendози umrl delegat slovenskih dušnih pastirjev v Argentini msgr. Anton Orehar.

Dalj časa smo ga videli oslabljenega, vendar je s trdo gorenjsko voljo premagoval bolezen in odločno nadaljeval s svojim delom za našo slovensko občestvo. Še vedno je maševal, pridigal, učil, sodeloval pri predavanjih, obiskoval okrajne skupnosti, januarja je celo bil z otroško kolonijo v Córdoba, nato opravil dušnopastirski obisk v Rosariu, tako da smo mislili, da se bo še dolgo lahko ustavljal boleznim.

Pa je Bog imel drugačne načrte. Njegova volja je bila, da je poklical

k sebi voditelja Slovencev v Argentini sredi plodnega dela. Obilno ga je poplačal za vse, kar je dobrega storil tako za Njega kot za slovenski narod in za vse posameznike. S smrtjo msgr. Oreharja se je obrnil list zgodovine našega bivanja v tej deželi; vsa skupnost je to globoko občutila, saj nosi najgloblji pečat dela in truda pokojnika, katerega se moramo zahvaliti v največji meri, da smo to in tako, kot smo, saj nas je on držal skupaj, vzpodbujal v težavah, premagoval nasprotja, tolažil in se veselil z nami. Skratka, bil je gotovo največja osebnost slovenske skupnosti v Argentini. Miren, tih, prijazen nas je vodil po poti za Kristusom in obenem skrbel za naše narodno ohranjanje ter osebno izpopolnjevanje. Njegovo delo ga bo preživelo na zemlji, njegova molitev nas bo spremljala še naprej, spomin nanj bo ostal neizbrisen med nami.

polnoma profesorskemu poklicu, kot je bila njegova volja, je le našel čas, da je bil v stiku s študenti. Pri srednješolskem tečaju rav. Marka Bajuka je od vsega začetka poučeval prav do letos. Tudi osnovnošolske otroke je obiskoval, jim maševal in pridigal po šolah in na skupnih prireditvah.

Še kot kaplan je dobil nalogo od škofa, naj laike poveže v Katoliški akciji. Tako je naredil in tako je delal prav do smrti. Osebnost je imel na skrbi dekleško vejo in bil še glavni asistent KA.

Njegovo zanimanje se ni ustavilo pri buenosaireskih Slovencih. Vsako leto je potoval po Argentini, kolikor je mogel, in obiskal čim več skupin in posameznikov. Vsak njegov nastop se je spremenil v slavo, saj je večkrat bil njegov obisk edini povod za srečanje rojakov. Tudi škofa Rožmana je spremljal, ko je prišel v Argentino, in mu drugoval na potovanjih, iz katerih je rad citiral razne pogovore z njim. Tudi je spremljal nadškofa Suštarja, ko je prišel k nam iz domovine.

Zanimal se je za vse življenje v skupnosti. Sodeloval in udeleževal se je kulturnih in družabnih prireditvev, bil vedno dobrodošel in težko pričakovan.

Bil je znan tudi v argentinskih cerkvenih krogih, saj je kot slovenski dušni pastir moral vzdrževati stike z argentinsko hierarhijo; poleg tega je imel odgovorna mesta v argentinski verski komisiji za izseljence.

Imeti na skrbi duše svojih rojakov ga je pripeljalo do tega, da jih je hotel posamezno poznati. Rad je ogovarjal imenoma in si zapomnil ime vsakega novega člana v družini. Zato ni čudno, da ga je toliko znanih in neznanih obrazov prišlo krotit v Slovensko hišo.

Ob smrti znane osebnosti se ponavadi napiše, da je nastala praznina, ki jo bo težko napolniti. Po odhodu msgr. Oreharja s tega sveta je božjo pomočjo te praznine ne bo, saj je imel in še ima vrsto naslednikov, ki bodo vestno nadaljevali njegovo delo. Bolj pa nam bo padlo v oči, koliko cerkvenih, družabnih in osebnih obveznosti je imel; kje vse je bil in kam vse ga zdaj ne bo. Kljub temu, da se zavedamo, da ga je Bog poklical v svojo glorio — ga bomo pogrešali!

Življenjska pot in delo

Svojo življenjsko pot je pokojni začel dne 12. junija 1910 v Predosljah pri Kranju. Bil je najmlajši v družini; imel je še 8 sester in bratov. Šolanje je opravil v domačem kraju, gimnazijo pa obiskoval v bližnjem Kranju. Oče je bil zidar, družina se je skromno preživljala, zato ni čudno, da je mladi dijak vseh osem let prehodil dan za dnem pot v šolo, ki ni bila ravno blizu. Matura je opravil leta 1929 in vstopil v ljubljansko semenišče.

peža Pija XII. Exul familia bilo uvedeno dušno pastirstvo za izseljence.

To so precej suhi podatki iz plodne življenjske poti, ki zelo skromno orišejo njegovo veličino. Čeprav so že njegovi začetni koraki v duhovniški službi kazali, da je zelo zmožna oseba, je delo, ki ga je opravil tako v taboriščih kot pozneje v Argentini, potrdilo zaupanje, ki so mu izkazali sobratje in sam škof Rožman.

Kot je bilo že zapisano, je takoj po prihodu začel s delom. 17. maja je bila ustanovljena Vincencijeva konferenca, ki še danes nudi pomoč potrebnim rojakom. Kmalu zatem je bila osnovana „Čebelica“, ki je marsikomu pomagala v težjih trenutkih. Pri tem je bilo veliko njegovega dela.

Brez dvoma je Slovenska hiša v celoti spomenik njegovemu naporu. Od leta 1954 pa do blagoslovitve cerkve Marije Pomagaj in še vse do zadnjega je mnogo svojih sil namenil v to mogočno stavbo. Od prvega početka je služila ne samo kot sedež raznovrstnim ustanovam in organizacijam, tudi je bila zatočišče onim, ki so bili še brez lastne strehe.

Čeprav se ni mogel posvetiti po-

Kot bogoslovec je obiskoval teološko fakulteto, jo dokončal ter bil 8. julija 1934 posvečen v duhovnika. Prvo delovno mesto je bilo v Mengšu, kjer je kaplanoval in se posvetil predvsem šolskim otrokom in mladini. Imel je veliko veselja in uspehov z njimi. Po štirih letih je iz kmečko-obrtniške fare bil prestavljen za leto in pol v št. Vid nad Ljubljano, ki je bilo že predmestje, in spet imel skrb za mlade farane. Počasi se mu je utrjevala misel, da bi se posvetil študirajoči mladini. Zato je sprejel mesto stolnega vikarja v Ljubljani in poučeval verouk na Trgovski šoli in na ženski gimnaziji na Poljanah. Tu je posegal v dijaške organizacije, v kongregacijo za dijakinje in nato bil asistent pri Katoliški akciji za visokošolke. Svoje študija tudi ni zanemarjal in se proti koncu vojne začel pripravljati na doktorat.

Njegov življenjski smoter — biti profesor — je delno preprečila vojna in komunistična revolucija. Kot skoraj vsem, so dogodki ob koncu vojne spremenili tudi njemu način življenja ter ga prisilili, da se je moral prilagoditi božjim načrtom. V maju 1945 je odšel z množico Slovencev v begunstvo in preživljal prve težke dni na Koroškem, nato pa se pomaknil v begunska taborišča v Italiji. V Monigi pri Trevisu so ga na duhovniškem posvetu 31. maja 1945 izbrali za glavnega dušnega pastirja. Nekaj mesecev kasneje ga je še škof dr. Gregorij Rožman, ki ga je leta 1934 posvetil v duhovnika, postavil za delegata ljubljanskih duhovnikov. Iz Moniga se je preselil v Servigliano, od tam v Senigallio in končno v Argentino, kamor je prispel 1. aprila 1948.

V Argentini je stopil v stik z msgr. Janezom Hladnikom in prevzel skrb za duhovni blagor novih priseljencev. Vstopil je v uredništvo Duhovnega življenja in vpeljal izdajo Oznaniča, verskega lista, ki je začel izhajati 31. oktobra 1949. Leta 1950 pa je postal predsednik konzorcija DZ.

Ko je bil msgr. Hladnik imenovan za župnika na fari sv. Jožefa v Lanusu, je sprejel celotno skrb za vse Slovence v Argentini. V tej funkciji je bil uradno potrjen 5. decembra 1953, ko je po encikliki pa-

Skrbni pastir

Cerkveni nagovor dr. Alojzija Starca pri pogrebni maši v cerkvi Marije Pomagaj v spomin pokojnega msgr. Antona Oreharja.

Vsak prvi petek v mesecu, ki je posvečen presvetemu Srcu Jezusovemu, ste vi, dragi gospod delegat, ob petih popoldne v tej cerkvi maševali, nato pa ste odšli na Pristavo, kjer je bila sv. ura.

Zadnji prvi petek, 7. marca, pa ste ob tej uri zapustili zemljo in odšli v večnost, k Bogu.

Kar misliti si ne moremo, da je to res!

Bog Vam je odmeril malo manj kot 76 let življenja. Otroška leta ste preživeli v Predosljah na Gorenjskem, gimnazijo ste napravili v Kranju, v duhovnika pa ste bili posvečeni v Ljubljani. Bili ste 52 let duhovnik, 11 let v Sloveniji in 41 let po svetu. V Sloveniji ste delovali v Mengšu, v Šentvidu in v ljubljanski stolnici. Potem ste odšli po svetu. Za Celovcem je prišel na vrsto Beljak, nato Videm, Monigo, Servigliano in Senigallia. Leta 1948 ste prišli v Argentino. Tu ste bili skoraj 38 let naš dušni pastir, naš duhovni oče.

Če bi hotel vsaj v medli luči orisati vaše življenje, bi dejal, da ste bil duhovnik po božjem srcu, skrbni pastir in neutrudni učitelj.

Bili ste radi duhovnik. Duhovnik z vsem srcem! Kolikerim med nami ste podelili sv. krst? Koliko ste jih birmali? Kolikerim ste v božjem imenu odvezali grehe? Kolikerim ste podelili sv. maziljenje? Koliko ste jih poročili? S kakšnim veseljem in s kakšno zavzetostjo ste okrog oltarne mize zbirali vernike in darovali Gospodovo daritev. Za vse pa ste kot Kristusov duhovnik molili. Kolikokrat ste mi med vožnjo dejali: Sedaj pa moliva rožni venec.

Bili ste neutrudljivi pridigar. Veliko ste pridigali in radi ste oznanjali božjo besedo. Govorili ste šolskim otrokom, govorili dekletom in fantom, govorili starejšim. Vedno ste oznanjali čisto božjo besedo, pa zmeraj tako, da smo vas mogli razumeti, vedno aktualno, vedno to, kar smo potrebovali. V pridiganju ste bili zvesti učencem rajnega škofa Rožmana, ki ste ga visoko spoštovali in ljubili.

Bili ste skrbni dušni pastir! Pastir nam dušnim pastirjem, pastir vsej slovenski skupnosti v Argentini.

Poznali ste skoraj vse Slovence po Argentini. Pa ne samo na splošno, ampak po imenu.

Radi ste nas imeli. Ta ljubezen je bila včasih sicer gorenjsko pobarvana, a vedno iskrena, vedno duhovniška.

Kot skrbni pastir ste obiskovali in družili rojake. Pogosto ste šli v Mendozo, San Luis, Rosario, Córdoba, vozili se v Bariloche, Tucumán, Mar del Plato in Miramar in povsod, kjer žive naši ljudje. Po okrajih Veliškega Buenos Airesa pa ste bili nešteto krat.

V skrbi za naše duše in za našo časno in večno bodočnost ste s sodelovanjem vseh rojakov, ki so vas razumeli in imeli radi, zgradili Slovensko hišo in cerkev Marije Pomagaj. Poleg materialne zgradbe pa ste imeli neprestano pred očmi našo duhovno zgradbo.

Malo manj kakor dve leti po vaši zlati maši vas je Kristus, veliki duhovnik, poklical k sebi.

Ostali smo brez vas, ki ste več kot štirideset let spremljali nas begunce, zdomce in nove rodove.

Človeško govorno, smo žalostni. Žalostni kot Jezus na vrtu Getsemani. Ker pa smo kristjani, nam tudi v tem trenutku svetijo tri luči: luč vere, upanja in ljubezni.

Vera nam pravi, da ste pri Bogu. Upanje nam govori, da se bomo v večnosti zopet pozdravili. Ljubezen pa nam oznanja, da smo v Bogu vsi eno: vi v večnosti in mi na zemlji.

Gospod delegat! Prepričani smo, da nam boste tudi v bodoče stali ob strani. Pri Bogu boste skupaj z rajnim škofom Rožmanom in vsemi našimi mučenci ter s številnimi našimi rojaki, ki so že odšli v večnost, prosili za nas.

Prosili, da bi vedno ostali povezani med seboj, vedno bratje in sestre! Prosili, da bi ostali zvesti vsemogočnemu Bogu, naši Mariji Pomagaj, našemu narodu in idealom, ki smo si jih začrtali v času največjega trpljenja.

Gospod delegat, naš skrbni duhovni oče, z Bogom in nasvidenje v nebesih!

SLOVENC V ARGENTINI

Osebne novice

Krsta: Dne 8. februarja je bila krščena v cerkvi Sreca Jezusovega v Villa Angela (Chaco) Helena Barle, hčerka Miha in Eleonore roj. Gonzalez. Botrovala sta Mariana Barle in Leandro Tenev. Krstil je Barle Jakob CM.

Dne 1. marca je bila krščena v cerkvi Marije Kraljice v Slovenski vasi Miriam Rot, hčerka Andreja in Lučke roj. Pavšer. Botrovala sta Veronika Rozina in Danijel Pavšer. Krstil je Jože Bokalič CM.

Srečnim staršem naše čestitke!

Poroki: V cerkvi Marije Kraljice v Slovenski vasi, sta se v soboto, 8. februarja poročila Janja Šušteršič in Peter Marjan Burgar. Za pričji sta bila Dučan Šušteršič in ga. Bernarda Burgar. Poročil ju je Miloš Šušteršič CM.

V cerkvi Marije Kraljice v Slovenski vasi sta se v petek 21. februarja poročila Silvia Elisa Roberto in Fredi Žitnik. Za priče so bili njuni starši. Poročil ju je Jože Bokalič CM.

Novoporočencem čestitamo!

Smrt: V Mendoza je umrl msgr. Anton Orehar, delegat za slovensko dušno pastirstvo v Argentini. V Ramos Mejiji je umrla Neža Glavan. Naj počivata v miru.

Nov diplomant: Na tehnološki državni univerzi je končal študije dne 4. marca Tone Kastelic in postal gradbeni inženir. Čestitamo!

BUENOS AIRES

TABORJENJE XIV RASTI JE MIMO

Ze prej smo se vsi navdušeni pripravljali nanj. Tako je prišlo jutro odhoda. Pred Slomškovim domom je stala kopica nahrbtnikov in starši so nas malo žalostno gledali, ko smo veseli pričakovali avtobus. Ta je kmalu prišel. V veselju nismo pozabili na Očeta — pred Križanim smo se mu zahvalili za vse, kar smo od njega prejeli in se mu priporočili za varstvo v prihodnjih štirinajstih dneh. Nato smo se ob pol desetih zjutraj odpeljali v Bariloče.

Naslednji dan opoldan smo se že sprehajali po Bariločah, uro kasneje pa smo se znašli na kraju, kjer je bilo treba pljuniti v roke in postaviti šotore. Najprej smo si ogledali kraj, ki nam je nudil vse, kar smo si želeli — planoto, kjer smo uredili taborišče, potoček s pitno vodo in senco v gozdu. Najbolj pa smo uživali ob jezeru Gutierrez, v katerem smo se kdaj tudi kopali.

Ze drugi dan smo se kot pravi andinisti napotili v hribe. Tokrat je bil za treniing na vrsti Cerro Otto. Navdušeni ravno nismo bili, ko smo kosili le piškote in vodo, velike lakote pa nismo čutili, ker smo po poti imeli dovolj prahu.

Še isti teden smo se spustili do

FRAN MILČINSKI

Prički brez gnezda

„Kako ti bom pomagala! Ali imam kaj? Ali hočeš kanarčka?“

„Pod streho me vzemi, mene in Stanka!“

„Stanka, ta cvet, da mi bo štrbonclje kradel? Pa še kamne mi luča pod noge. Tista tvoja Mici tudi ni nič boljše. Včeraj sem jo videla, spremljevalca je imela, gospoda soldata, in vstran je pogledala, ko me je srečala. Seveda, sram jo je bilo tete.“

„Punca ima slabe oči, morebiti te ni poznala. Pametna bodi — ali naj na cesti poginem? Sobica pod streho je prazna...“

„Ata ne puste. Ali naj se jim zamermim? Da še mene vržejo iz testa-manta, kakor so rekli, da bodo tebe? Ne boš, pa če si stokrat moja sestra.“

„Nanča, bolj se delaš hudobno kakor si! Niti sanjalo se ne bo atu, da sem v hiši. In vso večnost menda vendar ne bodo kuhali jeze name. Skri-vala se jim bova, jaz in fant...“

Prišla je bila po ukazu stvojega moža, da s hinavstvom in zvijačo izvede moževe naklepe. Ali spomini na mamoto in trpljenje poleg moža se zmaga-gali, solze v očeh so pričale, da ji prošnja prihaja iz srca. Za roko je držala sestro Nančo in ihtela.

Nanča pa je umikala oči in premi-šljala, kako bi najuspešnejše končala razgovor, ki se je tako lepo pričel z

jezera Laguna Negra in poru Ca-tedra do pod Skalce. Ko smo šli na Tronador, smo dokazali, da smo bolj zadovoljni, če lahko občuduje-mo Bariloče skozi okna avtobusa. Tokrat so le štirje izkazali voljo za podvig in splezali malo više.

Po nekaj dneh lažjih ekskurzij smo se poslovili od gora s turo na goro Lopez. Ta je bila kar malo utrudljiva, a se je le splačalo. Našli smo malo več snega, da smo se lahko drsali in kepali. Od bariloških Slo-vencev pa smo se poslovili zadnji večer v Stanu pri skupni večerji.

V našem organiziranem taborišču smo imeli tudi prostor, kjer smo večkrat imeli mašo, če je nismo imeli kje v hribih. Večerno molitev pa smo kdaj opravili na obali pri kresu.

Cprav ni bilo vse v redu, se je vendarle vsak od nas vrnil vesel do-mov. Pozabili bomo slabo in ohra-nili lepe spomine. Hvalježni pa mo-ramo biti najprej staršem, potem pa vsem, ki so kaj žrtvovali, da je tab-orjenje uspelo. Žrtve g. Francija, Francija in Metke pa ne bomo niko-li pozabili. Res, zanje ni bilo lahko, a so nas le zadovoljne in srečno pripeljali domov.

Tatjana

OBVESTILA

SOBOTA, 15. marca:
V Slovenski hiši začetek Slovenskega srednješolskega tečaja ravn. Marka Bajuka.
V Slovenskem domu v San Martinu prijateljsko srečanje ob 20.30 uri.

NEDELJA, 16. marca:
Občni zbor Društva Zedinjena Slo-venija v Slovenski hiši.
V Hladnikovem domu redni letni ob-čni zbor Društva Slovenska vas ob 16. Začetek slovenskih osnovnih šol ob 16. uri v Slovenski hiši.

SREDA, 19. marca:
Sestanek Lige žena-mati v San San Martinu.

NEDELJA, 23. marca:
V Zavetišču dr. Gregorija Rožmana ob 11.30 blagoslov butaric in oljk, sv. maša ter skupno kosilo.

SOBOTA, 5. aprila:
Začetek rednega pouka Slovenskega srednješolskega tečaja v slovenski hiši ob 15. uri.

NEDELJA, 20. aprila:
Tombola na vrtu Slomškovega do-ma.

DRUSTVENI OGLASNIK

Tečaj slovensčine za špansko govo-reče otroke od 4. do 12. leta starosti se bo začel v Slovenski hiši z vpiso-vanjem v soboto, 15. marca ob 10.30.

V Slovenskem domu v Carapachayu

bo na cvetno nedeljo 23. t. m. sv. maša za pok. msgr. A. O-reharja in nato skupno dru-žinsko kosilo.

Vsakoletna tombola z bogatimi dobitki, bo v Carapachayu v nedeljo 13. aprila.

Mutual SLOGA — Bmé. Mitre 97, 1704 Ramos Mejía - T. E. 658-6574, 654-6438. Od poned. do petka od 15. do 19. ure.

Pod zaglavjem MALI OGLASI nudimo slovenskim podjetnikom, tr-govcem, profesionalcem in drugim, da lahko dalj časa in poceni oglašu-jejo v našem listu.

Cena največ štirih vrstic **A 2** za enkratno objavo, za ves mesec — **4 številke** — **A 6**.

Tombola na Pristavi

bo sedaj

V NEDELJO 23. MARCA OB 16

Nad 200 kvatern, prav toliko činkvinov, nad 50 tombol. Čevapčići, pecivo, itd.

Lepo vabimo!

(5) ni videla gada; kakor so pa pravili drugi, zato, da je z ostjo pobirala s tal končke smotk, ki so baje pomagali njenim čevljem do onega nedosežnega bleska in sijaja, ki je šel glas o njem po vsem vesoljnem predmestju.

Kocmurjevi se je prvotni strah za dečka spremenil v ogorčenje. Res je vzela iz kota znamenito Nančino palico, toda v drug namen, nego je želel fant. Ročno je zgrabila sina čez pas in mu pričela brez zaslišanja in sodbe iztr-kavati hlače in živo njih vsebino. Vte-pala pa mu je takele nauke: „Zanikr-nost zanikrna, ali si spet kamne lučal v psa! Kolikokrat sem ti rekla, da ne! Lahko se te povsod boje, ko si takšen. Zdaj si sit, ko si nam požrl stanovanje? Le čakaj me, doma jih do-biš še od očeta!“

Fant je tulil: „Mama, ne, ne, ne! Jej, jej, jej! Saj nisem jaz, Milan je.“ Ker pa je mama predobro poznala svo-jeja sina, da bi na njegove besede od-nehala, je spremenil svojo taktiko in z zobmi pričel hlastati po njej, pa ji ni prišel do živega skoz obleko.

V vzgajalno prizadevanje svoje se-stre je zdaj posegla Nanča, ki sta ji od-sevala s koščenege obraza prestani strah in rastoča togota. „Mojo palico sem! Z mojo palico ga ne boš prete-pala; kakšna pa bo, škoda je palice! Ven se mi poberita! Kakršen sin, tak-šna mati!“

Kocmurjeva je vrgla palico tja po sobi in izpustila fanta, ki je odprl vrata, se prepričal, da ni več psa, in ka-kor blisk planil iz sobe in po stopnicah. Lovila je sapo, tako se je bila upeha-

Le v Bogu počivaj, moja duša,
od njega pride, kar upam!
Le on je moja skala in moja rešitev,
moja obramba; ne omahnem.

Ps 61; 7

✠

Gospod je poklical k sebi po dolgem in tradapolnem delu za vsakega posameznika in za ves slovenski narod

msgr. Antona Oreharja

delegata slovenskih dušnih pastirjev v Argetini in našega dol-goletnega aktivnega člana in asistenta.

Zvestemu pastirju naj bo Večni dobrotljiv plačnik!

SLOVENSKO KATOLIŠKO AKADEMSKO DRUŠTVO

Buenos Aires, 10. marca 1986

„Pravični žive na veke,
v Gospodu je njih plačilo
in skrb zanje pri Najvišjemu.“
(Knjiga modrosti)

✠

Vsem Slovencem sporočamo, da je 7. marca Vsemogočni poklical k sebi svojega zvestega služabnika, duhovnika

msgr. Antona Oreharja

profesorja verouka na Srednješolskem tečaju M. Bajuka

Bog naj mu bogato poplača ves trud pri vzgoji slovenske mladine v goreče katoličane in zavedne sinove slovenskega naroda.

Njegovo blago dušo priporočamo v molitev in hvaležen spomin.

Profesorski zbor
Slovenskega srednješolskega tečaja
ravnatelja Marka Bajuka

Buenos Aires, 7. marca 1986

Vsi za enega, eden za vse!

V soglasju s tem lepim združnim geslom je

MUTUAL SLOGA

okrepila in povečala socialne usluge svojim članom. Od 1. maja 1986 bodo znašale podpore: ob poroki A 200.-; ob rojstvu A 200.-; ob zaključku srednje šole A 100.-; ob smrti A 500.-. Uvedli smo novo podporo za primer uradno priznane stalne po-polne nesposobnosti za delo v znesku A 500.-. Razumljivo je, da se je zvišala tudi potrebna nalozba v navadni hranilni vlogi na A 50.-, ki bo odslej za vse enaka, ne glede na starost. Te občutno zvišane podpore se bodo v bodoče delno krile iz obre-sti, ki jih bodo prinašale nalozbe članov v navadni hranilni vlogi, delno pa iz socialnih fondov Mutuala.

Podrobnejše informacije v naši glavni pisarni Bmé. Mitre 97, Ramos Mejía, T. E. 658-6574 in 654-6438 in v naših pod-ružnicah: Slovenski dom v San Martinu, Hladnikov dom v Slovenski vasi in Slovenska Pristava v Castelarju.

Ne odlašajte! Čimpreje se vključite v to res pravo vza-jemno samopomoč. Več ko nas bo, bolj si bomo pomagali!

V SLOGI JE MOČ!

la nad sinom. Srd pa se ji je obrnil tudi zoper sestro. „Sram te bodi! Se-stra si in me mečeš čez prag — že prav! Še je Bog v nebesih — Ampak mojega brinovca tudi ne boš pila!“ Vzela je steklenico, se ozrla po sobi, ali je še kaj pozabila, in šla. „Fej te bodi!“ je bil njen pozdrav za slovo.

„Maram tvoj brinovec,“ je za njo vpila Nanča, „Bog ve, kakšnega spaka sta mi noter nalila, saj vem, da komaj čakata, da se vama spravim s pota.“ — Šla je na dvorišče in z dvorišča na-zaj po stopnicah na hodnik in s hod-nika spet na dvorišče in do osme ure zvečer, ko se je spravila spat, se je tja v mlačno noč razlegal njen krik, da ji lastna sestra in svak strežeta po življenju z zastrupljenim brinovcem.

Milan tačas ni bil navzočen, ko je začel Stanko boj s kamni zoper Sultana. Kajti komaj mu je bil utegnil Stanko razkazati svoje nove zaklade: pištolo, tobacično in povečevalno ste-klo, in mu razodevati način, kako se dá priti v gledališče brez vstopnice, že je prišla domov čevljarjeva in je mo-ral Milan gor, da sporoči mami, kakor mu je bilo ukazano. Zgoraj ga je pa pridržala služkinja Jera, ki je imela v tej družini prvo in zadnjo besedo glede dečka, in ga ni več pustila nazaj: „Nič nimam rada, če se družiš s tistim Stan-kom. Tukaj ostani pri meni, ná, kru-cha in pa knjigo vzemi v roko!“ In ta-ko se je zgodilo.

Poprej je bila Jerajeva nestrpno ča-kala, kdaj se vrne čevljarica; zdaj ko se je vrnila in ji je sin prinesel to vest,

se ji pa ni več mudilo. To je imelo svoj vzrok. Ločiti se namreč ni mogla od vrat med svojim in Nančiniim sta-novanjem — tiho je slonela ondi, sve-tile so se ji oči, zadovoljno je kazala bele zobe in z naslado uživala razbur-jen prizor v Nančini sobi. Šele ko je bila vsa slavnost tam pri kraju in je čula že zunaj rogoviliti Nančo, je za-pustila stanovanje; brdsko je stekla po stopnicah, kakor bi štelá šele šest-najst let, in smuknila pod obokanim hodnikom na levo do zadnjih vrat — tu je stanoval čevljar Pirce. Pri durih je malo postala in poslušala, potem je potrkala in vstopila.

V kuhinji ni bilo nikogar, pa že je iz sobe pogledala Pirčeva in jo pozdra-vila: „O, gospa Jerajeva, le noter!“ Iz sobe se je slišalo nabijanje in vmes čevljarjev glas: „Le noter, le noter, da bo krajši čas!“

Pri oknu je sedel in delal čevljar, še mlad mož, nekaj let mlajši od svoje žene, zdrava lica mu je krasila skrbno negovana rumena brada.

Nasproti mu je sedel vajenec Peter, čokat fant, toda plašen kakor zajec; da je mojster le glasneje spregovoril, že se je zganil in v svojo obrambo dignil roke h glavi tja, kjer sta jo dičila dva izredno velika vkraj štrleča uhlja. „Fant je zabit,“ je o njem trdil mojster. „Že zdavnaj bi ga bil zapodil, da nima tako priročnih uhljev.“

„Kaj pa to?“ se je začudila Jeraje-va, ko je zagledala v kotu nov, še pra-zen posteljnjak, poleg na tleh so le-žale deske za dno. „Ali dobite gosta-ča?“

ESLOVENIA LIBRE

Fundador: MILOS STARE
 REDACCION Y ADMINISTRACION:
 RAMON L. FALCON 4158
 1407 BUENOS AIRES
 ARGENTINA
 Telefono: 69-9503

Glavni urednik:
 Tine Debeljak ml.

Uredniški odbor:
 dr. Tine Debeljak, Tone Mizerit,
 dr. Katica Cukjati, Gregor Batagelj

Correo Argentino Central (B)	FRANQUEO PAGADO Concesión N° 5775
	TARIFA REDUCIDA Concesión N° 3824
Registro Nacional de la Propiedad Intelectual N° 299631	

Naročnina Svobodne Slovenije za 1. 1986:
 Za Argentino A 24, pri pošiljanju po
 pošti A 25; Združ. države in Kanada
 pri pošiljanju z letalsko pošto 69 USA
 dol.; obmejne države Argentine 53 USA
 dol.; Evropa 65 USA dol.; Avstralija,
 Afrika, Azija 70 USA dol.; ZDA, Ka-
 nada in Evropa za pošiljanje z navad-
 no pošto 45 USA dol.

TALLERES GRAFICOS "VILCO" S.R.L., ESTA-
 DOS UNIDOS 425, 1101 - BUENOS AIRES -
 T. E. 362-7215

POSLOVILNI GO DRI

(Nad z 2. str.)

Učili ste nas, vodili in spremljali na življenjski poti.

V imenu SDO, hvala Vam, monsijnor. Hvala za vso ljubezen, za vaše molitve in skrb, za vzgled dobrega pastirja in skrbnega očeta!

Ob tej težki uri ločitve nas tolaži zavest, da je Vsemogočni Vas sprejel — zvestega služabnika — z bogatim plačilom.

Obljubljam zvestobo vašim naukom: veri in Sloveniji naši!
 Z Bogom, naš monsijnor!

Za njo je spregovoril predsednik Slovenske fantovske zveze Tone Malovrh sledeče:

Danes se Slovenska fantovska zveza poslavlja od Vas. Čutimo, da smo izgubili steber, na katerega smo se vedno opirali. Bili ste nam pot in zgled za življenje, v Vas smo videli očeta, ki je skrbel za vso slovensko skupnost. Sedaj ste odšli po zasluženo plačilo k vsemogočnemu Bogu.

Vemo da hoste pri dobremu Očetu prosili za nas, da bi vztrajali v dobrem, da bi še naprej negovali vse tiste dobrine, ki smo jih prejeli preko naših staršev: vero in ljubezen do domovine.

Gospod monsijnor, hvaležni smo Vam za vso neizmerno skrb in ljubezen ter prosimo Boga, naj Vas sprejme v svoje dobrotljive roke v upanju, da se bomo nekoč videli.

Poslednjo zahvalo msgr. Oreharju je izkazal starešina Tabora Ivan Korošec:

Umrl je velik duhovnik — velik Slovenec. V tej daljni ameriški zemlji stojimo pred krsto, ki je sprejela vaše veliko slovensko srce.

V naši zamejski Sloveniji je zazijala velika praznina, ki jo bo težko napolniti.

In ta naša pisana slovenska družina v Argentini bo to očetovsko srce pogrešala dolgo, dolgo!

Monsijor Orehar! Od zgodnje mladosti dijaških let pa do preteklega petka je vaše srce živelo za Boga in našo Slovenijo. Z njo je trpelo, z njo hrepenelo in z njo nemirno čakalo jutra slovenske svobode. Ne le do prejšnjega petka, do danes in vedno, kajti taka srca tudi v grobu ne morejo umreti.

Ko bomo, po tej naši bolečini tako naglega slovesa ocenjevali vaše poslanstvo, ko vas več ne bo ob slavjih v naše domove in ko vas v Slovenski hiši na Ramon Falconu ne bomo več našli, tedaj šele bomo prav domeli veličino vašega izpolnjenega poslanstva med nami.

Ko pa bo domovina svobodna, resnično svobodna, bo vaše ime zapisano v narodni panteon z velikimi črkami Sloveniji zvestih sinov.

Do tedaj, dragi msgr., odpočijte se v tej ameriški zemlji. Pri nas in z nami čakajte jutra nove slovenske pomladi.

V imenu Tabora vse naše priznanje in naša zahvala.

NA POKOPALIŠČU

S tem sta bila obred in slovo v cerkvi Marije Pomagaj končana. Duhovniki so dvignili krsto s pokojnikovim telesom in jo prenesli na avtomobil, verniki pa so se uvrstili v vrsto avtomobilov, ki se je počasi usmerila na staro pokopališče v San Justo.

Tam so začasno položili krsto v grobnico družine Zupan, nakar je dr. Alojzij Starc še zmolil zadnje molitve za pokojnika in za vse verne duše, nakar je še dejal:

V tej grobnici bo začasno počivalo Vaše mrtvo telo. Vaša duša pa je že v območju božje dobrote.

Upamo, da bomo vaše mrtvo telo kmalu pokopali v naši cerkvi Marije Pomagaj. Tam bomo še bolj pogosto obiskovali vaš grob: za vas molili kot hoste tudi vi prosili za nas, da bi ostali zvesti vašim naukom, zvesti

Bogu in Mariji Pomagaj, zvesti našemu narodu in naši skupnosti.

Se enkrat: z Bogom in počivajte v miru!

Velika skupina Slovencev, ki so spremili pokojnika na njegovo zadnje zemsko bivališče, se je v žalosti poslavljala od dragega pastirja.

Za slovo je župnik Jože Škerbec položil na trugo slovensko zemljo z grobov msgr. Oreharjevih staršev. Vsi prisotni pa so nato skupaj v zadnje slovo na zemlji zapeli tišto staro, lepo in primerno pesem:

O srečni dom na zvezdami,
 kjer bivajo vsi blaženi,
 predragi bratje in sestre,
 ki so ločili se z zemlje.
 Tam bomo našli drage vse,
 ki v Bogu so odšli z zemlje.
 Minil bo jok, odšla bo smrt,
 nebeški raj nom bo odprt.

Slovenski dušni pastirji sporočamo vsem duhovnim sobratom in rojakom v Argentini in po svetu, da je na prvi petek, 7. marca 1986, ob 17 umrl in odšel k Bogu po plačilo

msgr. Anton Orehar

DELEGAT ZA SLOVENSKO DUŠNO PASTIRSTVO
 V ARGENTINI

Na mrtvaškem odru je ležal najprej v Slovenskem domu v Mendози in nato v cerkvi Marije Pomagaj v Slovenski hiši v Buenos Airesu. Začasno smo ga pokopali v ponedeljek, 10. marca v grobnico na pokopališču v San Justu, upamo pa, da ga bomo mogli kmalu prenesti v našo cerkev.

Ustanovitelja in voditelja naše verske skupnosti v Argentini priporočamo v molitev in blag spomin.

SLOVENSKI DUŠNI PASTIRJI V ARGENTINI

Buenos Aires, 10. marca 1986

Luč vzhaja pravičnemu,
 veselje njina, ki so pravega srca.

Umrl je v Mendози naš redni in ustvarjalni član ter sodelavec

msgr. Anton Orehar

delegat slovenskih dušnih pastirjev v Argentini

Za vse slovensko izseljensko versko in kulturno življenje zavzetega duhovnika bomo ohranili v trajnem spominu.

SLOVENSKA KULTURNA AKCIJA

Ko po volji Vsemogočnega odhaja v neminljivo Očetovo domovanje naš delegat in dušni pastir

msgr. Anton Orehar

se vsi Slovenci po širni Argentini hvaležno klanjamo njegovemu neutrudnemu delu za ohranitev slovenstva med nami. Naj mu bo Bog stoteren Plačnik za veliki zgled!

- Zedinjena Slovenija
- Društvo slovenska Pristava
- Društvo Slovenska vas
- Naš dom - San Justo
- Slomškov dom - Ramos Mejia
- Slovenski dom - Berazategui
- Slovenski dom - Carapachay
- Slovenski dom - Mendoza
- Slovenski dom - San Martin
- Slovensko planinsko društvo - Bariloche

SLOVENSKI NARODNI ODBOR z žalostjo naznaja v svojem imenu ter v imenu slovenskih demokratskih političnih strank in gibanj, da je dne 7. marca 1986 odšel v večnost

msgr. Anton Orehar

delegat slovenskih dušnih pastirjev v Argentini

Z njegovo smrtjo je slovenska skupnost v Argentini izgubila svojega najbolj zaslužnega in delovnega moža, ki je oblikoval slovensko življenje na vseh njegovih področjih od naselitve slovenskih političnih emigrantov v Argentini pa do svojega poslednjega diha.

Dobri Bog naj mu obilno poplača delo, ki ga je opravil za slovensko ljudstvo.

SLOVENSKI NARODNI ODBOR